

Ágh István

Orpheusz és Eurüdiké

Gaál István filmjére

Most hogy Orpheusz mítoszát megélem,
özvegységem mindentől elvadít,
nem vigasztal a csodatévő ének,
téphetem idegeim húrjait,

az alvilágból senki vissza nem jött,
hihetetlen, mivel próbálkozom,
mint a kórházból az utolsó őszön
a holtak közül párom fölhozom,

velem jöhet egy gonosz alku árán,
elveszítem, ha visszafordulok,
billegve bár az önkínzás határán
oldalazva szökdelek az úton,

mintha miatta bősztáncot járnék,
másodszor is meg kell hódítani,
vesztéssel büntetett szerencsejáték,
melyben hazard játékos valaki,

meddig bírom? fogytán erőm, türelmem,
hűségemmel szerelmem összefog
a feltámadás ravasz csapdája ellen,
nem állom meg, hogy meg nem fordulok,

a sűrű köd halk hangjától visszhangos,
élek!, ének hallatszik messziről,
nem tudni, előbb ott volt-e az asszony,
vagy csak emléke szól hátam mögül.

Szent Antal megkísértése

Titkos remetének állt
a zord embersivatagban,
barlangja civilizált,
van folyóvíz, ég a villany,

de ahol vendég se jár,
fölsölegesek e székek,
pokolból szállnak le rá
a rút másvilági lények,

csábító kísértetek
zavarják vállalt magányát,
óriáskígyó sziszeg,
mikor föl kacag a sátán,

félvén a keresztjelet,
eltűnnek, majd visszatérnek,
napról napra így van ez,
mintha sosem lenne vége,

valaki bagolyba bújt,
pőréen lépett ki belőle,
áruját egy szőke nő
kínálja a remetének,

ébresztő, fiatalúr!
itt a Coco Chanel-parfüm,
rózsa diszkrét illata
száll a Szaharán keresztül,

mellbimbóját csöpp szírom,
szemérmét fűszál takarja,
vetkőzés, csomagolás,
szivárványba burkolt flaska,

áru adja el a nőt,
bár a látvány virtuális,
ami látomás előbb,
mára fényképeken látni,

ahogy combját, tomporát
mutogatja elegánsan,
a buja kavarodást
tüzes szeme szuggerálja,

beszélnek a dobozok,
a négy fal mint mozivászon,
sikolyok hasítanak,
törpe oroszlán miákol,

majd egy tank a házba ront,
hétszín tűzijáték pompáz,
a lelátón szurkoló
sereg üvölti a hajrát,

apátnak látja magát,
a társaság közegében,
betölti a láthatárt
alakja vetített képe,

ő trónol a plafonon,
mennyországból lóg a lába,
paráznák hátára nyom
pecsétet a sarujával,

míg a kísértés örök,
jönnek, s az érzékek résén
támadnak az ördögök,
már engem se hagynak békén,

Remete Szent Antal is
lehetnék, hisz amit mondtam,
az ő élete szerint
élem végig barlangomban.

Négykezes

(Martha Algerich és Maria Joao Pires játéka)

Vénasszonyok játszanak négykezeset
valami ódon kastély csarnokában,
mint sas, nagy s kevély az egyik öreg,
a másik kopasznyakú víg madárka,

így csap le a magasból, karmait
kifeszítve egy bárányra a végzet,
míg a másik álomba andalít
az ellentétes összhang ütemére,

lepketáncra képes a nyílt ököl,
a húrokon egy medvemancs dörömböl.
míg a madárka szárnya végigsöpör
a mélységekbe tartó billentyűkön,

és visszasiklanak Mozart korába,
de mintha el sem jöttek volna onnan,
behunyt szemmel működik a varázslat,
magát a vén is ifjúnak gondolja,

a zongorából a szférák zenéje
s a két zenészből az ég muzsikája,
csak ne venném a fáradtságot észre,
hogy az egyiknek legörbül a szája.